

בש"פ 1929/19 - חיים אוחיון נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1929/19

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: חיים אוחיון

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע בעמ"ת 65142-02-19 מיום 4.3.2019 שניתנה על ידי כב' השופט א' חזק

בשם המבקש: עו"ד נס בן-נתן

החלטה

1. בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (השופט א' חזק) בעמ"ת 65142-02-19 מיום 4.3.2019 במסגרתה התקבל ערר המשיבה על החלטת בית משפט השלום באשקלון (השופטת נ' חקלאי) במ"ת 43924-01-19 מיום 25.2.2019 להורות על מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני, כך שהמבקש יעצר מאחורי סורג ובריח עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

2. ביום 17.1.2019 הוגש נגד המבקש כתב אישום המייחס לו 3 עבירות סחר בסם מסוכן, לפי סעיפים 13 ו-19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים המסוכנים); שתי עבירות החזקת סם שלא לצריכה עצמית, לפי סעיפים 7(א) ו-7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים; ועבירת קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

3. על פי עובדות כתב האישום, המבקש קשר קשר לביצוע פשע של סחר בסם מסוכן בכך שביצע הליך רישום וקבלה לקבוצת "טלקוק" - קבוצה ביישומון "טלגרם" במסגרתה סוחרים בסם מסוכן מסוג קוקאין (להלן: הקבוצה) - וזאת על מנת להתקבל לקבוצה כ"סוחר מאומת".

במסגרת הליך הרישום, רשם המבקש את שמו המלא, "מספר הזיהוי" שלו, וצירף את צילום תעודת הזהות שלו. כמו כן צרף המבקש, לבקשת מפעיל הקבוצה, צילום של כרטיס קופת החולים וקישור לעמוד ה"פייסבוק" האישי שלו.

בהמשך, שלח המבקש סרטון בו הוא מצולם אוחז בשקית, ובתוכה חומר הנחזה להיות סם מסוכן מסוג קוקאין, ואומר: "חיים אוחיון רוצה להיות סוחר מאומת בטלקוק [...] הנה זה הסחורה שלי, יש לי פה, נשאר לי 4 גרמים..."

עוד מתואר בכתב האישום כי המבקש שלח ביום 24.12.2018 סרטון נוסף למפעיל הקבוצה, במסגרתו נצפה כשלצדו חומר הנחזה להיות סם מסוכן מסוג קנבוס וכן "פלטה" ו"אצבע" של סם מסוכן מסוג חשיש.

כמו כן נטען בכתב האישום כי המבקש יצר קשר עם סוכן משטרה באמצעות הקבוצה, ומכר לו סם מסוכן מסוג קוקאין בשלוש הזדמנויות שונות, בכמות מצטברת של 12.6262 גרם ובעבור סכום מצטבר של 7,300 ש"ח.

עוד נטען כי במהלך חיפוש שנערך בביתו, החזיק המבקש בסם מסוכן מסוג חשיש במשקל 8.7 גרם, וסם מסוכן מסוג קנבוס במשקל 7.2 גרם. כמו כן החזיק המבקש בכיס מכנסיו בחדרו 1,140 ש"ח ובתוך נרתיק שהיה באותו החדר סכום של 4,000 ש"ח.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

בבקשה נטען כי נגד המבקש קיימות ראיות לכאורה לביצוע המעשים וכי קמה נגדו עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), וזאת לנוכח קיומה של חזקת המסוכנות המנויה בסעיף 21(א)(1)(ג)(3) לחוק זה, ולנוכח קיומו של יסוד סביר לחשש כי המבקש יסכן את ביטחונו של הציבור באם ישוחרר.

עוד טענה המשיבה כי אין בעניינו של המבקש נתונים המצדיקים בחינת חלופת מעצר כלשהי, מאחר ולא ניתן לתת בו אמון לנוכח המעשים המיוחסים לו, במסגרתם הפיץ את הסם בעבור השאת רווח כלכלי.

5. ביום 25.2.2019 הורה בית משפט השלום על מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני, בכפוף לתנאים נוספים.

בהחלטה צוין כי המבקש נתן את הסכמתו לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר בעניינו. לצורך בחינת קיומה

של חלופת מעצר מתאימה, סקר בית משפט השלום את תסקירי המעצר שהוגשו בעניינו של המבקש.

כעולה מתסקירי המעצר, המבקש "התפתה" לעסוק בסמים מתוך רצון להשיג רווחים כספיים לכיסוי חובותיו לגורמים עברייניים, וקיים סיכון בעניינו להישנותן של עבירות סמים. יחד עם זאת, לנוכח שאיפתו לקחת חלק בהליך טיפולי, סבר שירות המבחן כי תיתכן חלופת מעצר מתאימה להפגת מסוכנותו.

לאחר התרשמות מהמפקחות המוצעות - אמו, דודתו ובת הדודה של המבקש - המליץ שירות המבחן להורות על שחרורו של המבקש בתנאי מעצר בית מלא בבית דודתו בקרית מלאכי.

בית משפט השלום אימץ באופן חלקי את המלצת שירות המבחן, תוך שקבע כי למרות שככלל יש לעצור נאשמים בעבירות סמים עד לתום ההליכים, שומה על בית המשפט לבחון היתכנותה של חלופת מעצר, ואילו "מעצרו [של המבקש - י' א'] בדרך של איזוק אלקטרוני ובפיקוח המפקחות שהוצעו ואף הומלצו על ידי שירות המבחן, יהיה בו כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מן המשיב [המבקש - י' א'] וזאת במידה סבירה".

בסופו של יום הורה בית משפט השלום על מעצרו של המבקש באיזוק אלקטרוני ובכפוף לתנאים הבאים: מעצר בית מלא בבית דודתו, בפיקוח של אחת מהמפקחות המוצעות; איסור על החזקת סמים מסוכנים בכתובת מעצר הבית; הפקדת סך של 25,000 ש"ח להבטחת תנאי מעצרו; חתימה על ערבות עצמית על סך 20,000 ש"ח; שלוש ערבויות צד ג' בסך 20,000 ש"ח על ידי כל אחת מהמפקחות; איסור על החזקת טלפון ושימוש במחשב; עיכוב יציאתו מן הארץ; וכן צו פיקוח מעצרים למשך 6 חודשים.

6. המשיבה הגישה ערר על החלטה זו לבית המשפט המחוזי, במסגרתו נטען כי לא מתקיימים בעניינו של המבקש "טעמים מיוחדים" - כנדרש בסעיף 22ב(ב) לחוק המעצרים - המצדיקים את מעצרו בפיקוח אלקטרוני, ויש להורות על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו מאחורי סורג ובריח.

לשיטת המשיבה, למבקש "מעורבות עמוקה" בעולם הסמים, הנלמדת בין היתר מהסמים השונים שנמצאו בביתו, והוא אף הביע את רצונו להיות סוחר בקוקאין תוך ש"עשה מאמץ" להירשם כסוחר מאומת בקבוצה שעניינה סחר בקוקאין.

7. בית המשפט המחוזי קיבל את ערר המשיבה והורה על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

בהחלטה נקבע כי מסקנתו של בית משפט השלום, לפיה יש לעצור את המבקש באיזוק אלקטרוני, "לא תוכל לעמוד", וזאת מאחר שלא מתקיימים בעניינו ה"טעמים המיוחדים" הנדרשים לשם כך לפי הוראות בסעיף 22ב(ב) לחוק המעצרים.

בפרט צוין כי בנסיבות העניין אין לראות את המבקש כ"בגיר-צעיר"; כי עומדות לחובתו "ראיות ברף גבוה ביותר"

לביצוע עבירות הסחר; וכי לנוכח ביצוע העבירה באמצעות יישומון "הטלגרם", עולה חשש "כי גורמי האכיפה יתקשו עד מאוד למנוע עסקאות בסמים מסוכנים וכן יתקשו לפקח על קיום תנאי השחרור".

לבסוף נקבע כי קיים חשש שמא חובותיו של המבקש לגורמים עברייניים יהוו תמריץ עבורו להמשיך ולפעול בתחום הסמים גם בהיותו עצור בפיקוח אלקטרוני, ועל כן לא מתקיימים בעניינו "טעמים מיוחדים, המפורטים בסעיף 22ב(ב) לחוק המעצרים, שיאפשרו מעצרו באיזוק אלקטרוני".

8. מכאן הבקשה שלפניי, במסגרתה נטען כי נסיבותיו האישיות של העורר, ובפרט היעדר עברו הפלילי; "גילו הצעיר"; והתקופה הקצרה, לשיטתו, בה עסק בפעילות עבריינית מהווים "טעמים מיוחדים" כהגדרתם בסעיף 22ב(ב) לחוק המעצרים, המצדיקים את מעצרו בפיקוח אלקטרוני.

כן נטען כי מעצרו מאחורי סורג ובריח מביא ל"התדרדרות קשה במצבו הנפשי והרגשי".

9. דין הבקשה להידחות.

10. כידוע, רשות ערר על החלטה בעניין מעצר תינתן רק במקרים בהם הבקשה מעלה שאלה משפטיות, החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או בנסיבות שבהן מתרחשת פגיעה חריגה וקיצונית בו (בש"פ 3970/18 אסווד נ' מדינת ישראל (5.6.2018)).

הבקשה שלפניי לא באה בגדרי אמות המידה האמורות, ודי בכך כדי להביא לדחייתה.

11. טענותיו של המבקש נטועות היטב בדל"ת אמותיו של עניינו הפרטני, ואין בהן כדי להצביע על פגיעה חריגה וקיצונית בו לנוכח נסיבות המסכת העובדתית המיוחסת לו.

12. אף לגופו של עניין לא מצאתי מקום להתערב בקביעתו של בית המשפט המחוזי.

השימוש ביישומון "טלגרם" לצורך סחר בסמים פושה כאש בשדה קוצים במחוזותינו, ואילו המבקש הגדיל לעשות ונרשם כ"סוחר מאומת" בקבוצת "טלקוק" למכירת סם מסוכן מסוג קוקאין, אשר סיכון רב טמון בהפצתו בקרב הציבור.

כמו כן, אין בנסיבותיו האישיות של המבקש שלפניי כדי להצדיק את מעצרו בפיקוח אלקטרוני, וזאת בין היתר לנוכח היותו בגיר בן 30, חומרת העבירות המיוחסות לו והרקע הכלכלי שהביא לביצוען (וראו: בש"פ 592/19 יחזקאל נ' מדינת ישראל (3.2.2019); בש"פ 590/19 שמעיה נ' מדינת ישראל (3.2.2019)).

13. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"א באדר ב' התשע"ט (28.3.2019).

ש ו פ ט
